

Одним словом

У Львові на Закарпатській вулиці сорочкою борознило шифер Осипа Ковалюка свого побратима Михайла Чайковського. Дитинство архієпископа.

У Львові при вул. Під Дубом найшла поліція в скрині на смітті мішок протидержавних листків.

В Заруцях, коло Львова, зникла грона пожежа на господарстві М. Кузьмиської. Зайнялися в зорілих хатах Іван Лопатки, Олексія Гюна й Федька Федина. Шади сяють кілька тисяч дол.

У Вербаї коло Львова повісився 57-літній господар І. Терешак. Кажуть, що причиною була нервова недуга.

В Бориславі поновили самогубство, закінчивши якусь отруту, директор міських копальні вогню, інж. Степан Косіба. Причина — невідома.

В Бориславі арештували Осипа Фереца під звинуваченням вироблення фальшивих монет. Ферец мав цими діями викласти заграницю.

В Милані, пов. Тернопіль, повісився в стодолі 31-літній господар Антін Колотинський. Причина — родинні неспорозуміння.

В Дрогобичі при вул. Солоний Стажок напав на сплячого 23-літн. І. Шалдакравта величний шур і хотів його адусити. Шур погнав і поранив Шалдакравтові горло.

В Доліні, пов. Томшак, зникла пожежа в стодолі на фольварку Мошка Мергана. Згоріло збіжжя на суму 11.000 золотих.

На Підкарпатті добули в 1933-ому р. 4.398 цистери земної рои. З цього на Дрогобич припаде 3.339 ц., на Ясло 705 ц. на Станіславщині 263 ц.

У Варшаві затвердив міністр освіти проф. Альфред Булачук ректором львівського університету.

У Варшаві в палаті князя Степана Любомирського заштували меблі за несплати долги.

У Варшаві відкинув Найвищий Суд касацію Мошка Каца, засудженого на 4 роки вазниці за вбивство студента Ів. Гродковського у Львові.

В Польщі в 1929-30-м р. припадало на одного вчителя 50 учнів. Тепер припаде їй 63.

У Відні на міській ратуші почепили великий срібний хрест, що його зняли були давніше соціял-демократи. Хрест посилає карнальна інспекція.

В Німеччині від 22-ого ц. м. видаватимуть всі пруски, починаючи словами «В імені німецького народу».

В Парижі призначив французький уряд 100.000 франків нагороду за сповіщення вбивств радника трибуналу Прінса. Прінс має визнати у справі обманя Станіслава.

В Швайцарії відбується тепер міжнародний конкурс летатарських сківок Норвезький змагун Рууд заповів, що хочуть збори на 100 м.

В Женеві обчислив Союз Народів, що світова торгівля за останні 3 літ зменшилася на 65%.

Над Лего Маджоре в Італії знайшла грона пожежа лісів. Полуми огорнули лісові простори на поверхні 250 гектарів. В ратушовій акції бере участь війська.

Коло Відля Нува в Іспанії задушили прогуляючи поїзд зі скорим поїздом 5 осіб мінтаж, 100 вазко раненки.

В Кадісі (Іспанія) один моряк застрелив підстаршину, який вимагав належного привітня. Це вже четверте вбивство в армії за кілька останніх днів.

До Львову прибуло 1.400 голонд (безробітних). Мекдональд не приніс їхньої депутації.

В Греції і на острові Крети тепер славні синьові. Такого синю не тамали там люди від 1911-ого р. В Персії замертво 3 людей.

В Москві іменували начальним редактором урядових «Вісників» найзавзятішого ще недавно опозиціонера, Бухаріна.

В Японії за несповна 2 місяці в цім році розбилися 16 військових літаків і згинуло 21 летуна.

Між Кельцею і Шікаго в Злучених Державах згинув у летушовій катастрофі заручник-летун Лавра. Це вже четверта летушовська катастрофа в Злучених Державах за кілька останніх днів.

В Шікаго видали тепер суду голонд прусиди на звинувачення, що сплюснули дитя багатих родичів, а потім жалували одного відсудного засудили на 30 літ вазниці!

Коло прусидки Берінга (Ледовий Океан) видали учасників полярної експедиції в російського «Челюска» свою голонду.

В Букуресті знайшла арабська мова дописку ладівського робітничого клубу за соціалістичну проваганду.

Апостольський адміністратор на Лемківщині

«Католицька Агенція Пресо» відомала з Ватикану: «Міючи на увазі залежність населення Лемківщини найкращі умови релігійної опіки і допомоги, Апост. Столиця рішила скласти для цієї частини краю апостольську адміністрацію. Щоби конкретно устійнити і вести в життя таку установу, була переведена ім'яна поглядів між Апост. Столицею і польським урядом. Таку апостольську адміністрацію створив декрет Святої Конгрегації Східної Церкви «Кво актіус конвуаллет» з дня 10-го ц. м. Першим апостольським адміністратором, залежним безпосередньо від Святої Столиці, іменованою о. Микола Нагорянський, нинішній військовий декан греко-католического обряду, який буде резидувати в Риманові». Новозименований апост. візятатор має 55 літ, а священниці функції виконує 27 літ. Від 1920-го року є військовим духовником в польській армії. О. д. Микола Нагорянський в москвофільному старому типі, себто радше културним, по родинній традиції, ніж політичним. В політичній діяльності досі він ніякої участі не брав. Українське населення відрізняє добру волю апостольського адміністратора на Лемківщині.

Як творяться читальні Качковського?

В с. Киськім, беззайвського повіту, в грудні м. р. заснували селяни з о. Й. Крисою читальню «Просвіти».

Умовини нац. праці в Равщині

Повітве старство в Раві Руській відмовило 1933-ого року дежимним правно-існуючим культурно-освітнім установам поїти дозволу на уладження імпрез в громаді Корчіві, Кривці, Камініці Бобрових, Піддубцях, Вербичі, Василіві, Верхній, Потимліві, Махнівці й в інших місцевостях, мотивуючи свою заборону тим, що нема заворуки щодо вдержання ладу і громадського порядку.

В 1934-ому році заборонено установам поїти уладжувати аматорські вистави, концерти і т. п. тому, бо «по думці 11 уст. права про публічні розважальні підприємства на твори зі словним змістом, призначені до публічного виконання, треба вперше дістати впробату місцевих властивих владдів загальної адміністрації, а якщо річ іде про обшар цілої держави, міністерства внутр. справ...» (з рішення старства в Раві Руській Ль. Б. П. 6: Ст. 34 з 3-ого січня ц. р.)

Щойно на внясення делегатів повітових культурно-освітніх установ, що дотичний закон відноситься тільки до тих місць, що не були цензуровані владдою, а ті, що були цензуровані дирекцією львівської поліції чи воєнісним урядом, не піддаються вадуже цензури, що в згідні з розпорядком міністра внутр. справ з дня 28-ого грудня 1933, Дн. Зак. 103, поз. 801, §. 3, старство в Раві зазнало своє попереднє рішення і видадо дежимним місцевостям дозволу, а дежимні заборони, мотивуючи їх, мовляв — вони не дають заворуки вдержання підчас імпрез безпеки спокою і публічного порядку».

В останньому часі старство в Раві завернуло знову до первісного рішення в тих справах, а на втергову делегата та повітових установ зазначило, що установи, які старості про дозвіл на аматорську виставу чи концерт, перед внесенням подання про дозвіл мусять дістати впробату старства на кожній твір, що його хочуть давати прилюдно, без огляду на те, чи він був цензурований воєнісним урядом, чи дирекцією поліції, та що до кожного подання

ВІСНІВКА КОOPERАТИВНИХ ЗАКОНІ УХВАЛЕНІ

На повному засіданні варшавського союму дня 23-ого ц. м. по рефераті і по дискусії в справі зміни дотеперішнього кооперативного закону сойм голосами 66 ухвалив зміну так, що вже в Москві кооперативний закон в Польщі. Поправки опозиції відмовили.

Купон ч. 8
для тих, які купують «Наш Пропор» в книгарнях і кіосках.
Хто приїде до Адміністрації «Н. П.» з таким купоном від (1-го) до (3-го) гр. (ев. почт. значимки), одержить безплатно книжку — працю п. н. **Іван Ольбрахт**
«Микола Шугай», ч. 2.

брав. Українське населення відрізняє добру волю апостольського адміністратора на Лемківщині.

ім. Маркіяна Шапшовича та створити національно організувати своє освітнє Місцевий вїт Антін Середичинський дав ключа до церковного будівництва, мовляв — це громадський будинок і тому в ньому не може бути читальня «Просвіти». Та в читальні таки відбулися. Читальня вийняла домівку в Мих. Ошмані.

Але наступ на «Просвіту» не перестався. Дідичка Марія Станіславна зараз віддала простору домівку вїт з опалом і зі світлом для кожного людоку, коби тільки осушувати «руску читальню». На відкриття «рускої читальні» 11-ого ц. м. приїхав беззайвський староста, Комадант поліції, двоє поліцаїв з Ужого і своїми дідички «Читальню» відкрили в церковному домі. Підчас цього отворення основники вїтварки промови проти українців. Та коли покину вїтні ніхто не вписався членом, хоч дехто з людей приїхав прислухатися зборам.

Ось як повстала читальня ім. Качковського в Киськім! Таке діється тепер по наших селах на Лемківщині!

Громадські вибори

РОЛЯ ВІЯТІВ І ВИБОРЧИХ КОМІСІЙ

Вїтв (начальників волостей) в Галичині ще нема і до виборів громадських їх не буде, тому цілими виборими буде кермувати староста при допомозі теперішніх вїтв, тобто начальників подинкових громад. Іхню роллю очеркне ближче регулямін.

«Волинський» регулямін передбачує 3 роди виборчих комісій: волонду («гмінну»), громадську (коли громада є однією округою) і окружні. Найважливішою є комісія волонду, бо вона, а не інші комісії поладжує рекламійні справи. В Галичині такої волондської комісії при цих перших громадських виборах правдоподібно не буде. Отже будуть комісії громадські і окружні. Можливо, що громадські комісії будуть поладжувати виборчі рекламійні.

Виборчі комісії складаються з 3-ох членів. Предсідника призначає (як вже сказано вгорі) староста. Кожний предсідник добирає собі поміж виборців двоє членів, з яких одного назначає своїм заступником.

Час між днем проголошення виборів і днем голосування не може бути коротший, як 6 днів (так після «волинського» регуляміна).

Події на округи, число мандатів в цих округах, згл. число мандатів на цілу громаду коли вона є однією округою, склад виборчих комісій, день і годину виборів, а вкінці

Церковні ДЗВОНИ
встановлюють
ЛІТАРНІ ДЗВОНІВ
БРАТІВ ФЕДЬЧИНСЬКИХ
в КАЗІШІ та ПЕРЕМІШІ

Робітні дзвони особливої ваги створено під керівництвом відзначеного попереднього краєві і силі тому, в наслідок чого одержали величчя з заслуги.

І ЖМУРКИ

В Берліні перебуває тепер англійський лорд Ідена, якого Львівський уряд на переговори з урядом Гітлера у справах роззброєння. Лорд Ідена переговорює якраз з мін. Нагорянським. Офіційних звідомлень про зміст тих переговорів ще нема, але французькі часописи вже пишуть, що обі сторони в багаті справи зговорилися. Канцлер Гітлер не ступив тільки в однім: не погодився вернутися до Женеві на роззбройну конференцію.

Німецьчина залишила була дня 14. листопада 1933-го року. Роззбройну конференцію і ціллі своїм шляхом. Дня 12-го листопада 1933-го року підчас виборів 40 мільонів німецького підтервдило політику уряду. Дня 24-го листопада 1933-го року канцлер Гітлер звернувся безпосередньо до Франції у справах роззброєння. Франція відповіла йому тися Читальня «Просвіти». Та в читальні таки відбулися. Читальня вийняла домівку в Мих. Ошмані.

Чого домагається Німеччина? Отже Німеччина домагається тепер 300.000 мільці на місце 100.000 державного військового зброєння, права мати всі свої зброї, що її вживають по інших державах та скасування контролю зброєнь.

Що відповіла Франція? Вона відповіла, що справи роззброєння чи зброєння повинні вирішувати всі держави разом, що метою цілої справи є роззброєння зброєних, що контролю повинна бути, доки інші держави не роззброється (1) і т. п. З 3-ої відповіді так і прозирає постійний страх Франції перед Німеччиною.

Як поставилися до німецьких домагань Італія й Англія? Мусоліні влучив англійському міністрові закордонних справ, Саймону підчас його поїбу в Римі дня 4-го січня ц. р. письмо, де сказано так:

Якщо не прийде з Німеччиною до порозуміння, Німеччина сама одобриться. Версайський договір признав Німеччині рівноуправління зброєнь і це треба додержати.

Німеччина запевняє, що бажає миру. Це правда й їй треба вірити. Німеччина занята тепер внутрішньою перебуваючою.

Дати Німеччині зброю і військо, скільки бажає. Інші держави повинні вдоволитися тим, що мають.

Англіська відповідь була така: Основою миру є безпека, рівноуправління і роззброєння.

Безпеку можна мати в той спосіб, що в разі нападу держави обов'язуються разом виступити проти нападника.

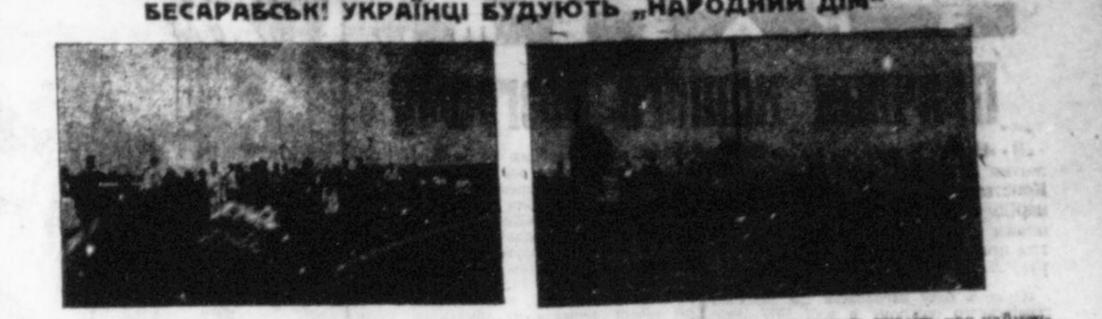
Щодо рівноуправління — якщо канцлер Гітлер не бажає собі пробного часу контролю, треба відступити від такої думки.

Щодо 300.000 німецької мільці, пробовних відділів та воювальної флотії — треба якось погодитися.

Так виглядає справа роззброєння досі. На ділі всі зброяється зливо, або тайно. Роззбройні переговори присилоють тільки рійного роду позакулюові потягнення тайної дипломатії.

Нові вїсти кажуть, що підчас відвідан лорда Ідена в Парижі Англія заклочила з Францією новий договір, що на його основі Франція погоджується на конференцію великодержав у справах роззброєння дова Союзом Народів, але під умовою, що в конференції

І ТАМ БЕТЬСЯ УКРАЇНСЬКЕ СЕРЦЕ! БЕСАРАБЬСЬКІ УКРАЇНЦІ БУДУЮТЬ «НАРОДНИЙ ДІМ»

Долею української Бесарабії, що тепер під Румунією, у нас замало цікавляться. Хоч всі ми боїємо душою над положенням цієї частини нашого народу, що там живе, то всетаки ми мало-чим починаємося, щоби теперішній стан змінити на кращий.

Містимо на цьому місці такий заклик наших Бесарабців до нашого громадянства:

Старо Козаче.
Брати Українці!
Відчуваючи гостру потребу культурно-національного виховання й поліпшення матеріального добробуту нашого народу, визнаємо за konieczне збудувати в селі Старо-Козакому на Бесарабщині «Народний Дім». Ми,

члени будівельного комітету, даємо на ту ціль свою працю, час і по можливості матеріальні засоби, але цього не вистарить: тут є необхідна стороння допомога. Приступаємо до цієї справи з ганьбою вірою, твердою надією і гарячою любов'ю до нашого покривдженого народу. Віримо, що свята мета збудування народнього храму буде досягнена при братерській допомозі нашого громадянства і що наш нарід вийде таки на шлях справжнього людського життя, як рівний член великої світової родини, на що він має право на основі свого історичного минулого.

Дорогі наші Брати!
Де-б Ви не були, не дивлячися на свій матеріальний стан, прийдіть нам на допомогу, вносьте хоч найменше пожертви на збудування нашого Народнього Дому, пам'ятаючи, що з дрібних крапель витворюється велике могутнє море.

Просимо всі українські часописи передрукувати цю відозву, щоб наш голос було чути, як в краю, так і за кордоном і за океаном.

Гроші посилати на адресу: О. Huzar, Cernauti, Avram Iancu 8, Romania.

З братерською пошаною:
Будівельний Комітет в селі Старо-Козакому, акерманського повіту на Бесарабщині — в Румунії.

На що призначити дохід з Шевченківських свят?

Дня 9-го березня ц. р. минають 120-ті роковини народина нашого кобзаря Тараса Шевченка. Ми певні, що як кожного, так і цього року всі наші філії і читальні відповіли до своїх сил відсвяткують гідно цю велику річницю. При цій нагоді ми пригадуємо одну призабуту справу.

У 1921-му році, коли весь наш народ святуючо обходив 60-ті роковини смерті нашого народнього Пророка, Краєвий Комітет, що займався вшануванням цього ювілею, заснував видавничу установу, фонд «Учітєся, брати мої», щоб видавати наукові і загально зрозумілі книжочки та поширювати сучасне знання посеред цілого нашого народу.

Основуючи цю видавничу установу та віддаючи її під опіку нашій «Просвіті», загаданий Краєвий Комітет однозгідно рішив, що на удержання цього видавничого фонду раз на все призначається весь чистий дохід із усіх Шевченківських обходів у цілому нашому краю.

Від того часу фонд «Учітєся» почав сповняти своє завдання, приступив до праці й видав досі 12 книжочок. Та не так наше громадянство. Як це в нас звичайно буває, в першому запалі справді попліла на загаданий фонд визначні жертви, які вможливили йому розпочати свою діяльність, та швидко цей запал почав остигати й свята ухвала загаданого Комітету пішла в забуття...

А тимчасом, не звачаючи на всі злидні, які переживає наш народ, він чимраз більше відчуває потребу освіти і знання, чимраз більше поширюються у нас гуртки самоосвіти, а в міру цього зростає konieczність видавати безумовно до цього потрібні підручники. Цю konieczну потребу мусить заспокоїти акрава фонд «Учітєся», бо саме його завдання, згідно з думкою основників, є — створити писаний Народний Університет.

Фонд мусить подбати про відповідні поради й підручки для самоосвітніх гуртків.

Він узяв на себе обов'язок опіки над самоосвітніми гуртками й, відповідно до цього, видав уже перший підручник до ведення таких курсів: «Поради для самоосвітніх гуртків». Алеж видання цього підручника вичерпує він всі свої засоби і черговий підручник, чи яку книжку може видати фонд знову щойно тоді, коли з розпорядку своїх видань збере відповідні засоби. Правда, від 1934 р. Т-во «Просвіта», що завідує фондом, хоче за всяку ціну зробити видання фонду періодичними, щоби щороку появлялося 4 книжки (що три місяці) з цього фонду (є це т. зв. Науково-Популярна Бібліотека Т-ва «Просвіта»), але-ж що засоби фонду вичерпані, управа фонду пригадує Вп. Громадянству загадану вище ухвалу Народнього Краєвого Комітету для святкування 60-літнього ювілею смерті Тараса Шевченка і звертається шим до всіх Славних Філій і Читальні нашого Товариства «Просвіта» із гарячим закликом:

Вшануйте всенародно ухвалу творців фонду «Учітєся»!
Обходіть святочні цього року 120-ту річницю народина нашого батька Тараса!
Весь чистий дохід із Шевченківських обходів жертвуйте на фонд «Учітєся». Подбайте, щоб у кожній читальні «Просвіти» була ці видання фонду «Учітєся».

Дня 9-го березня ц. р. минають 120-ті роковини народина нашого кобзаря Тараса Шевченка. Ми певні, що як кожного, так і цього року всі наші філії і читальні відповіли до своїх сил відсвяткують гідно цю велику річницю. При цій нагоді ми пригадуємо одну призабуту справу.

У 1921-му році, коли весь наш народ святуючо обходив 60-ті роковини смерті нашого народнього Пророка, Краєвий Комітет, що займався вшануванням цього ювілею, заснував видавничу установу, фонд «Учітєся, брати мої», щоб видавати наукові і загально зрозумілі книжочки та поширювати сучасне знання посеред цілого нашого народу.

Основуючи цю видавничу установу та віддаючи її під опіку нашій «Просвіті», загаданий Краєвий Комітет однозгідно рішив, що на удержання цього видавничого фонду раз на все призначається весь чистий дохід із усіх Шевченківських обходів у цілому нашому краю.

Від того часу фонд «Учітєся» почав сповняти своє завдання, приступив до праці й видав досі 12 книжочок. Та не так наше громадянство. Як це в нас звичайно буває, в першому запалі справді попліла на загаданий фонд визначні жертви, які вможливили йому розпочати свою діяльність, та швидко цей запал почав остигати й свята ухвала загаданого Комітету пішла в забуття...

А тимчасом, не звачаючи на всі злидні, які переживає наш народ, він чимраз більше відчуває потребу освіти і знання, чимраз більше поширюються у нас гуртки самоосвіти, а в міру цього зростає konieczність видавати безумовно до цього потрібні підручники. Цю konieczну потребу мусить заспокоїти акрава фонд «Учітєся», бо саме його завдання, згідно з думкою основників, є — створити писаний Народний Університет.

Фонд мусить подбати про відповідні поради й підручки для самоосвітніх гуртків.

Він узяв на себе обов'язок опіки над самоосвітніми гуртками й, відповідно до цього, видав уже перший підручник до ведення таких курсів: «Поради для самоосвітніх гуртків». Алеж видання цього підручника вичерпує він всі свої засоби і черговий підручник, чи яку книжку може видати фонд знову щойно тоді, коли з розпорядку своїх видань збере відповідні засоби. Правда, від 1934 р. Т-во «Просвіта», що завідує фондом, хоче за всяку ціну зробити видання фонду періодичними, щоби щороку появлялося 4 книжки (що три місяці) з цього фонду (є це т. зв. Науково-Популярна Бібліотека Т-ва «Просвіта»), але-ж що засоби фонду вичерпані, управа фонду пригадує Вп. Громадянству загадану вище ухвалу Народнього Краєвого Комітету для святкування 60-літнього ювілею смерті Тараса Шевченка і звертається шим до всіх Славних Філій і Читальні нашого Товариства «Просвіта» із гарячим закликом:

Вшануйте всенародно ухвалу творців фонду «Учітєся»!
Обходіть святочні цього року 120-ту річницю народина нашого батька Тараса!
Весь чистий дохід із Шевченківських обходів жертвуйте на фонд «Учітєся». Подбайте, щоб у кожній читальні «Просвіти» була ці видання фонду «Учітєся».

Дня 9-го березня ц. р. минають 120-ті роковини народина нашого кобзаря Тараса Шевченка. Ми певні, що як кожного, так і цього року всі наші філії і читальні відповіли до своїх сил відсвяткують гідно цю велику річницю. При цій нагоді ми пригадуємо одну призабуту справу.

У 1921-му році, коли весь наш народ святуючо обходив 60-ті роковини смерті нашого народнього Пророка, Краєвий Комітет, що займався вшануванням цього ювілею, заснував видавничу установу, фонд «Учітєся, брати мої», щоб видавати наукові і загально зрозумілі книжочки та поширювати сучасне знання посеред цілого нашого народу.

Основуючи цю видавничу установу та віддаючи її під опіку нашій «Просвіті», загаданий Краєвий Комітет однозгідно рішив, що на удержання цього видавничого фонду раз на все призначається весь чистий дохід із усіх Шевченківських обходів у цілому нашому краю.

Від того часу фонд «Учітєся» почав сповняти своє завдання, приступив до праці й видав досі 12 книжочок. Та не так наше громадянство. Як це в нас звичайно буває, в першому запалі справді попліла на загаданий фонд визначні жертви, які вможливили йому розпочати свою діяльність, та швидко цей запал почав остигати й свята ухвала загаданого Комітету пішла в забуття...

А тимчасом, не звачаючи на всі злидні, які переживає наш народ, він чимраз більше відчуває потребу освіти і знання, чимраз більше поширюються у нас гуртки самоосвіти, а в міру цього зростає konieczність видавати безумовно до цього потрібні підручники. Цю konieczну потребу мусить заспокоїти акрава фонд «Учітєся», бо саме його завдання, згідно з думкою основників, є — створити писаний Народний Університет.

Фонд мусить подбати про відповідні поради й підручки для самоосвітніх гуртків.

Він узяв на себе обов'язок опіки над самоосвітніми гуртками й, відповідно до цього, видав уже перший підручник до ведення таких курсів: «Поради для самоосвітніх гуртків». Алеж видання цього підручника вичерпує він всі свої засоби і черговий підручник, чи яку книжку може видати фонд знову щойно тоді, коли з розпорядку своїх видань збере відповідні засоби. Правда, від 1934 р. Т-во «Просвіта», що завідує фондом, хоче за всяку ціну зробити видання фонду періодичними, щоби щороку появлялося 4 книжки (що три місяці) з цього фонду (є це т. зв. Науково-Популярна Бібліотека Т-ва «Просвіта»), але-ж що засоби фонду вичерпані, управа фонду пригадує Вп. Громадянству загадану вище ухвалу Народнього Краєвого Комітету для святкування 60-літнього ювілею смерті Тараса Шевченка і звертається шим до всіх Славних Філій і Читальні нашого Товариства «Просвіта» із гарячим закликом:

Вшануйте всенародно ухвалу творців фонду «Учітєся»!
Обходіть святочні цього року 120-ту річницю народина нашого батька Тараса!
Весь чистий дохід із Шевченківських обходів жертвуйте на фонд «Учітєся». Подбайте, щоб у кожній читальні «Просвіти» була ці видання фонду «Учітєся».

З досягнень одної школи

Жіноча гімназія «Українського Інституту для дівчат» в Переміші гарно розвивається. Дня 9-ого грудня м. р. владдала вона свято на честь Лесі Українки. Свято перейшло з великим успіхом. Незвичайно гарно виглядали учениці гімназії в народній ноші. У всіх точках свята сльмі було велике старання дати щось найкращого, на що молоді стяти. Присутні гості були святом дуже вдоволені.

Дня 10-ого лютия ц. р. відбулася завіда для старших учениць. Забіла відбулася дуже добре. Салю прикрашали в зимовому стилі. Врідній тої декоратії було приємне. Також було видно, що етичне виховання є в руках визначених педагогів.

Дня 17-ого ц. м. владштували забаву для нижчих класів гімназії. І вона дуже вдалася. Дирекція гімназії, пані Е. Загайневичева як голова Батьківського Комітету й Управа Інституту можуть бути вдоволені, що ідейний труд не змарнувався.

Така конференція відбулась в Люгані або в Львові. Запрошення дістануть: Франція, Англія, Німеччина, Італія, СССР, Польща ЧСР (від Малої Антанти).

Ця справа буде, розуміється, також залежати від Німеччини.

Дохід з обох забав призначали для найбільших учениць гімназії.

Жіноча гімназія «Українського Інституту для дівчат» однією це сьогодні в українських привітних школах має нові права припадності.

Причини нашого розгрому

В «Новій Зорі», ч. 13 з 22-го лютого ц. р. в статті п. н. «Нова Конституція Польщі й український нарід» граф Станіслав Лось між іншим подає такі на його думку три причини нашого розгрому в рр. 1917 — 1920:

«Оскільки в бачу передовсім три причини українського розгрому в добу 1917—1920 рр.:

1) Перша це обставина, що українське національне почуття внаслідок діяння історичних чинників погіршало радше на надмірне насильство окремішності в відношенню до двох сусідніх народів: російського і польського, ніж на якимсь усвідомленню собі своєї власної національно-політичної особливості. Внаслідок того український патріот бачив аврапалі знаменито, хто його ворог (бодай був швидко переконаний, що це знає), та зовсім не знав, на чім в даній хвилі полягає український державний інтерес. Знав з ким боротися, та не знав, як будувати держава.

2) Друга причина та, що український народний рух в 20 ст. не зміг відірватися від соціальних ключів, подібно як в 17 ст. не зміг відірватися від релігійних ключів. У висліді браку ясного усвідомлення собі своєї суті й цілей було в 17 ст. те, що Хмельницький замість просто й виключно будувати українську державу — замішався передовсім в боротьбу з Унією: внаслідок того весь український світ мусів шукати опірки о Польщу, а православна Москва мала отворити двері на православну Україну. В 20 ст. у висліді того самого браку, т. є. пересичення національного руху ключами, що не мають з ним

нічого спільного, цим разом соціалістичними, було те, що всі послідовці і творці верстви (зрештою переважно польської мови й культури) мусили в величезній своїй байдужості збайдужити для української державності, що несла їм знищення. Французьку державу пробувала будувати частинна інтелігентного пролетаріату при допомозі частини селянства, т. є. дві верстви (і то не цілі), котрі ніколи в історії ніякої держави не збудували. Як в 17 ст. анархічне справославлення України відкрило широко ворота для православної закріплення Москви, так в 20 ст. анархічне соціалізування України відкрило ворота для закріплення соціалістичної Росії.

3) Третя причина розгрому, немешне суттєва від попередніх, це був факт, що український нарід в найкритичнішій хвилі своєї історії вмишався (?) на чужотериторію в світі в війну на два фронти і не вмів скористати з нагод, які траплялися, щоб у війну в пору перервати розумним компромісом. Забули, що війна це тільки орунд, який має вести до цілі, а не ціль сама в собі. Бачили ворога, не вмели добачити національного інтересу. Вкінці прийшли мирові договори, що надали середно-східній Європі нове обличчя. Ті договори всупереч пророчкам вдержали вже кльканоцятлітню пробу часу; є поважні дані, щоб припускати, що вони вдержали ще менше більше друге стільки, т. є, що стан створений договорами версайським і рижським, оскільки це про нашу частину Європи, потраває 25 до 30 літ, т. зв. бодай добу одного покоління (?). Такий час достаточо довгий, щоб нарід життєвий і обдарований політичним змислом міг його використати для дивинення себе з погрому та створити собі підстави для дальшого розвитку».

„На Україну—через Польщу“

Енцельський «Кур'єр Львівський», ч. 51 з 22-го ц. м. наводить статтю визначного французького публіциста, Рене Пінквона з «Реві де де Мюль» з 15-го ц. м. про польсько-німецький договір. Він пише між іншим: «Канцлер Гітлер приважує таку вагу до оствія, що їх він шукає в Австрії, що не заважає заключити з Польщею договір про венапад, підписаного дня 26-ого січня ц. р. в Берліні».

«Передовсім Гітлерові йде про те, щоб заманіфестувати свою добру волю і змагання до миру. Дальше йому залежить на тім, щоб в той спосіб доказати, що відкалікуватися до Союзу Народів є злиш-

„Акція на Київ і Полтаву“

Львівська «Газета Поранна», ч. 10578 з 24-ого ц. м. в статті п. н. «Польща хилиться на схід. Цікава думка німецького соціаліста» пише:

Вічеслав Будзинівський 2)

ДООЧНИЙ СВИДОК

Коли Гаруцький вже зів і попив пива, почув, що за його плечима відчинилися двері. Він озирнувся. То з другої кімнати, де було мешкання арендара, вибіло старий жид. Худий, з довгою біленькою бородою, з білим волоссям вираючим зпід шапки ярмурки, з грубими окулярами. Згорблений, похилений, шов підпиратиці палицею і несподовячи ніг, лише сувачою ними. За ним ступала молода жидівочка. Сувачою ногами, жид відійшов до стола коло печі і сів у широке плетене згорі крісло з вигідними поручами. Жидівочка вибігла до печарні. По хвилі вернулася з тарелем якоїсь кашки, звареної на рідко і поставила перед старим. Жид взяв ложку, і став їсти. Рука тряслася, коли ложку ніс до губи. Кашка вискалася з ложки, та він всетаки за кожним разом шось трохи хлинув тої каші. Часу мав досить і не потребував квапитися. Своєю порцією все зів. Жидівочка була дуже гарна, тож Гаруцького кортіло зоблажати з нею.

— Ха, ха, ха! — зареготалася жидівочка.
— Х, х, х, — неначе хихотав старий жид.
— Чи мое питання було таке смішне? — спитав гість.
— Хіба не смішне, коли ви питаєте, чи то мій дідо? — відповіла дівчина. — Придивіться лише йому і мені!
— Він чейже не ваш батько. Як не дід, то хіба прадід.
— Рахуйте! — сказала дівчина. — Мені тепер тринадцять років. Замітьте собі той перший номер. Тринадцять... Коли я вродилася, мій мамі було шіснацять років. Вже маєте двадцять і девять. Коли прийшла на світ моя мама, її мамі було п'ятнадцять років. І мама моєї бабуні вродилася в п'ятнадцяти році своєї мами. Мама прабабуні також не була старша, коли вродилася своєю доною. Мамі прабабуні ще не доставив один місяць до скінчення п'ятнадцятого року, коли вродилася внучка оцього старенького. Тепер скажіть мені, хто він є для мене, а чим я йому?
— Мені вже в голові закрутилося — сказав Гаруцький, витягаючи з кишені кусник паперу й олівця. — Це треба взяти на папір, бо в голові цього не зрахуєш. Скажіть ще раз.
— Так не добре, — промовив старий жид тихим хриплим голосом. — Вона бере з долішнього кінця, бо вона стоїть на цім кінці. Я скажу вам з горішнього кінця, так як воно шло. Пишіть! Я оженився, коли мені було двадцять років. До року прийшла на світ донька Салька. Нині минув їй чотирнадцятий рік, завтра вона звінчалася і до року дала мені внучку Пенку. Коли знов минуло п'ятнадцять років, я став прадідом. В п'ятнадцяти році правнучка й вона дістала доньку, п'ятнадцять років пізніше внучку, ще пізніше п'ятнадцять правнучку. Ця віддалась пізно, бо аж скінчивши п'ятнадцять років, тож ця коза, що стоїть перед вами, прийшла на світ тому тринадцять років, коли її мамі вже минуло було шіснацять. Тепер ви все те зрахуйте до купи і скажіть мені, ким я для тої кози, бо в мойй голові той рахунок вже покругився.
— Я тут жадної кози не бачу — замітив Гаруцький.
— Може справді вже ні. Тринадцять років у дівчини, то великий вік. За рік віддамо її. Я хотів би діджати ще одного правнучка.
— Гадаєте, Салька вже не коза? Гаруцький став рахувати олівцем

Батько соціалізму, Марко Маркс: Що то? Справді? Мої ученики стали жидарми? (З французької карикатури)

ним і безцілним, що і без того можна легко дійти до порозуміння з гітлерівською Німеччиною. Вкінці йому залежить на тім, щоб відокремити Польщу, відділити ділянку Польщі від ділянки Франції і Малої Антанти, знезтраїзувати Польщу на час, коли Німеччина буде занята в Австрії, а також можливо — пізніше втягнути Польщу до акції в напрямі Києва і Полтави».

«Якщо Польща дозволить з'їсти Австрії, мусить числитися з тим, що прийде черга і на неї. Якщо Польща дасться втягнути в сільце східної політики, можна напевно сказати наперед, що її чекає новий розбір».

«Змисл той історії можемо знайти в «Дайтше Альгемайне Цайтунг», що пише ось так:

«Договір з Польщею докаже, що закордонна німецька політика рахується з центральним положенням Німеччини. Вона подбала загодити напружені взаємини зі своїм східним сусідом — і то на довгий час, щоб мати тежер змогу тим тільки зайнятися західними справами».

«Отак все — заключає автор статті — говорить про те, що провозниці з Вьельміштрассе не найдуть аматорів. Німеччани медоцінюють Польщу і фаншій оцінюють польські умовини, як і їхні попередники. Одной днини зрозуміють, що їхня ціла політика полягає на мані. Польща хилиться на схід».

Та ціла стаття звучить тим дивніше, що його автор, Гунар Ляйтков не є гітлерівцем, тільки соціалістом».

на папері. Коли зрахував, зацікавлено, 50 гадав, що зле рахує. Провіривши рахунок, спитав здивований:
— То ви були би пра-пра-пра-правнучкою оцього дідуся?
— Хіба, що так буде, — нимрих старий, звисивши голову на груди.
— Ви, дідуно, дивгаєте на ваших раменах сто й десять років?
— Мабуть так буде! — за старого відповіла п'ятикратна внучка бо старий сидячи заснув.
Гаруцький непомірно втішився, бо знайшов такого, що жив у часах Довбуши і міг бачити його доочно. Не виключено, що будучи жидом, також він сам був жертвою Довбушевого опришківства. Невигідно було те, що саме тепер старий заснув і годі було балакати з ним. Тифо-го старця не личило томити, роздрухуючи його. Треба було заждати, аж він сам пробудиться. Щоб підготувати собі розмову з ним про Довбушу, Гаруцький розпочав ту розмову з жидівочкою, кажучи:
— Гарний вік вашого дідуся. Тяміть часи, які ми знаємо дуже не докладно з книжки і з устних перекладів, в яких дуже багато вигадок. Ваш старенький пережив часи опришків Довбуши. (Дальше буде).

Сумерк версайського світу

Криваві австрійські події мають далекосягле значіння. Політичне положення в Середній Європі знову змінилось. Змінилось воно й цей раз на некорист прихильників версайського договору, особливо Франції.

Австрія попала на шлях фашизму і тим самим відсталася зпід рук Франції. Франція орієнтується тепер з konieczности на Італію. Вона побоюється, щоб Австрію не заняли гітлерівці.

У Франції справа Ставського все ще тягнеться. Чимраз більше виявляється, що багато великих політиків є замішаних в ту аферу. Демонстрації припинилися, новий уряд

ураду. Прем'єр Думерг дістав особливі уповноваження. Парламент ухвалив бюджет.

В Бельгії поховали короля Альберта I-ого, а на престолі сів новий Леопольд III-тій.

В Німеччині «горять кордонні», а в Америці говорять про світову війну.

Отже розглянемо:

- 1) Нове політичне положення у фашистській Австрії; 2) Вагання австрійської політики між Римом і Берліном; 3) Французькі справи; 4) Бельгійські і світові політичні явища.

Фашистівська Австрія

МАСОВІ ПРОЦЕСИ СОЦІАЛІСТІВ

Дня 21-ого ц. м. скасовано в Австрії доразові суди. Арештовані члени соц. Шуцбунду ставуть перед судами присяглих. Їм грозить довічна тюрма.

ГОРТИ ВІДЗНАЧЕННЯ ФЕЯ

Чеська преса гостро виступає проти малярського регента Гортія за те, що він надав відзначення австрійському заступникові канцлера, Феві за перемогу над соціалістами.

Б. ПРЕЗИДЕНТ МАДЯРСЬКОГО АРЕШТОВАНИЙ

У Відні арештували між іншим і б. президента малярської соціалістичної республіки, Шандора Габаї. Габаї заложив собі був неждано харчівню у Відні.

ІТАЛІЯ, МАДЯРИ І АВСТРІЯ

Італійський державний секретар Сувіч прибув до Будапешту, де переговорив з прем'єром Мадярської Гембешом і міністром закордонних справ, Канією.

ПРОГРАМА СОЦІАЛІСТІВ ПРОТЯГНУТИ ФРАНЦІЇ

Політична сила австрійських соціалістів стояла в злуці з французькою політикою т. зв. рівноважія в Середній Європі. Порака австрійських соціалістів кинула Францію

Фашістівська Австрія

ЗАЙЦІ В КОНЦЕНТРАЦІЙНОМУ ТАБОРІ

Арештованого б. віденського бурмістра соц.-демократа Зайца, що дістав притім серцеву атаку, перевезли до концентраційного табору.

ДОЛЬФУС — ШТАРЕМБЕРГ — ФЕЯ?

Французький часопис «Матен» пише, що між австрійським канцлером Дольфусом і кн. Штарембергом вождом фашистівської організації, Гаймвери повстало непорозуміння на основі заслуг в останніх боях. Дольфус має стати президентом на місці Микляса, що уступити, а Штаремберг займе місце канцлера замість Дольфуса.

Канцлером бажає стати також заступник канцлера Фей, що опирається на поліцію й адміністрацію.

Рим, чи Берлін?

АНГЛІЯ «ВСЕ ОДНО»

Франція, Італія й Англія виписали заяву, що обстоюють самостійність Австрії. Але Англія видала ще окрему заяву, що не має нічого проти того, коли австрійці висловлять свобідно свою волю в однім, чи в другім напрямі. Світова преса поясняє цю останню англійську заяву як вказівку для Німеччини за злукою Австрії з Німеччиною.

На шляху до диктатури

ДУМЕРГ ДІСТАВ УПОВНОВАЖЕННЯ

Французький парламент ухвалив уповноваження для прем'єра Думерга. Він має відтепер право шляхом звичайних декретів робити всякі зміни в адміністративному законодавстві в цілі зрівноваження бюджету.

Навіть Пуанкаре 1926-го року мав менші уповноваження. Об'єктивно беручи, цим робом виявилася у Франції тяга до диктатури.

ФРАНЦІЯ МАЄ БУДЖЕТ

В Парижі на нічнім засіданні парламенту ухвалили 469 голосами проти 123-ох фінансовий закон. Бюджет на 1934-тий рік вносить по стороні доходів 48.777 мільонів франків, а по стороні видатків 48.418 мільонів франків. Надвишок вносить 59 мільонів золотих.

Ухвалення бюджету дозволить урядові Думерга вдержатися довгий час на міністерських кріслах.

ТИФИ

На наших землях пакує тиф пер в деяких повітах епідемія черевного і пльмюстого тифу. А в що й тиф поворотний, вочевидь. Хто має три ріжні способи поширення цих хоріб, легко може їх уникнути. Знаюмих тих трьох хоріб найтяжчим є пльмюстий тиф.

1. Черевний тиф. Великим запобігачим чинником є знання, що черевним тифом можна заразитися тільки через рот, через поглинання тифусових зародків. Хороба не виступає зараз, тільки «вилігачення», т. зв. від хвилі зараження до перших об'явів захворювання минає 2—3 тижні. Дуже небезпечними є «вадаронці», бо деякі з них ще цілком місцями виділяють зародки. Також дуже небезпечні для оточування є люди, що є в безперервних контактах зі стравами: молочарки, м'ясари, кухари, субекти, продавці овочів і яри. Велику роллю при перенесенні хороби відіграють мухи; поданням брудних рук таксамо загрожує. При черевнім тифі занепадають кишці, де творяться численні «ривки». Час хороби триває 3—6 тижнів. Першого тижня напухають лимфатичні вузли в кишках, другого тижня вони замикаються, третього замикає тонка відпадея, четвертого творяться рани, п'ятого вступає видення ран, а шестого починає виділятися сеча, а шостого починає виділятися сеча, а шостого починає виділятися сеча.

2. Пльмюстий тиф. Рознощиком цієї заразливої хороби людини на людину є воші і вагалі бруд. Воші напившись крові з хоробі людини, бере зі собою мікроскопічно маленькі зародки, перелазить на здорову і кусаючи її, відцільює гарячкову «іду». Продовж п'яти днів виростає нова генерація вошей, що може дальше поширюватися й коти во більше лиха, подібно як воги. Найбільше загрожує голодні і нещасні бідаки, що живуть в нудній оточуванні в бруді і нечистоті. — Хороба починається швидко в 1—3 тижнях з зараження: болем і заворотом голови, загальною ослабленям, нехиттю до їди, сильною спрагою, болем в м'язах рук і ніг. (Подібні об'яви є й під 1). Часом хоробі має в собі почуття гарячі, получення здрощами. Гарячка підноситься понад 40° Ц і хилює, т. зв. то підноситься, то спадає. Лице заділюється рум'янцем, скіра стає гарячою. До згаданих об'явів додучуться пнчханка, заділення видиховних доріг, ями рота і сплюскови ора. Язик є обложений по середній сіро-білим «налесом», а по краях стає повністю червоною. Додучуться ще сильні болі голови, мерехтіння в очах, шум в улах та неприготовність. Між 3—5 днів захворювання показується на шкірі тіла висипка в формі червоних плям. Кілька годин по висипці наступає повноне її підсилання, так, що скоро стає заметним діле тіла. Смертність на п'ятнадцятий тиф велика, бо вносить 15 — 35% Першого умовою запобігання є чистота. Хороба не була бя страшня, але додучуться запалення широк, мочового міхура, уха, складки ногути легенів і гангрена м'язів. Відомийший хоробі та пльмюстий тиф не зображає небезпечні для оточування.

Новини

«НА СХІД ГЛЯНІТЬ»

Гітлерівський часопис «Фелькшер Беобахтер» пише, що на Зелени Святя відбувся у Франкфурті над Одром масовий збиг гітлерівської молоді. При тій нагоді завалять вічний вогонь, що має всім пригадувати, що «горять кордонні».

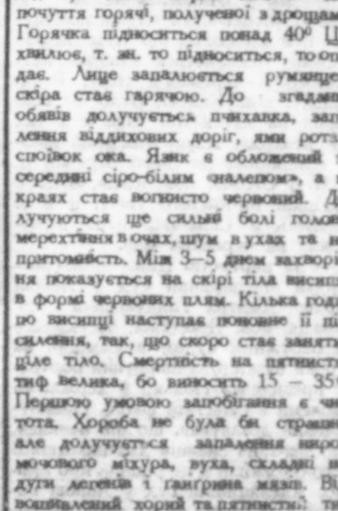
Вістку про те подає «Фелькшер Беобахтер» під наголовком «На Схід глянь»

АМЕРИКА ГОВОРІТЬ ПРО ВІЙНУ

Французький часопис «Парі Міді» звідомляє з Вашингтону, що Америка переконана про скорий початок нової світової війни. Війна повстане рівночасно в Європі і на Далекому Сході.

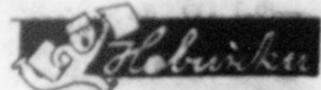
Америка буде вперед неутральною, а свою армію кине вона щойно тоді, коли вже буде це вважати за відповідне.

ВОЖД ГАЙМВЕРИ

Заступник австрійського канцлера, маляр Фей. Він іде відідувати раних у шпиталі.

Д-р Юрій Петришин

— ДОМА І В РЕСТОРАНАХ — купуйте і жадайте тільки мушкетерів «МІКА». Знаменита в смаку Української вироб. Фабрика — Львів, Городоцька 121.

ЧЕРЕВИКИ
жіночі, мужські і дитячі купуйте в одинокім укр. магазині взуття **„КОМЕТА“** Львів, Ринок ч. 21. Словить клич: «Свій до свого»

— Весілля без алькоголю в Борисові. Громадянин Іван Бойчук з Борисова, перемишлянського повіту, з нагоди весілля своєї дочки викупив за 4 зол. карту Рідної Школи, що звільняє від алькогольних напиків і весілля чесно й твердо відбулося без алькоголю. Так повинні поступати на кожному весіллі. Тоді і грошей оцадяться, що мали піти на п'янку і не буде ніяких сучаск, які бувають між п'яними, і Рідна Школа одстане свою пабку. Ширить клич: «Замість на алькоголь і тютюн — гроші на Рідну Школу!» і поступайте так при кожній нагоді — За 0/Н. В Самборі судили 4-ох молодих українців з Бориславського басейну за принадлежність до ОУН. Підсудні — як про це каже акт обвинувачення — створили велику групу ОУН. Всі підсудні в слідстві призналися до вини, але підчас розправи свої перші знання відкидали. У висліді розправи трибунал судді прислали засудив 21-літнього М. Б. Заричького на 4 р. в'язниці, 20-літнього Ілдо Пристая й 21-літнього Вас. Мороза по 3 роки в'язниці, а 19-літнього Ярослав Рямара звільнили.

— Нема місця Польська судова влада роздумує тепер над проектом припинення виконання короткочасних в'язничих кар до 6 місяців включно, тому що в в'язницях мало місця. Числа виказують, що тепер перебуває в в'язницях 12.300 осіб засуджених на кару 3, 4 або 5-місячного арешту. Виявляється також, що наплив цього роду в'язнів постійно росте. Зприводу цього бюджетові суми, призначені для в'язниць, не вистарчають. Саме тільки дозволити в'язнів коштує державу понад 6 міль. зол. річно.

— Тиф у Станіславщині. В різних місцевостях Станіславщини повідомляють, що там щораз частіше трапляються випадки п'янистого й черевного тифу. В с. Кальна, пов. Калуш, було 10 осіб хорих на п'янистий тиф, а з тих три померло. Науку в місцевій школі припинили до 5-ого березня ц. р. В с. Стебна, пов. Косів, було 6 випадків п'янистого тифу, а в с. Раківці й Семенівці було 9 недужих на черевний тиф.

— За портрети. Цими днями розглядав апеляційний суд у Львові справу Дмитра Гайдучевича зі Сольця, пов. Дрогобич, засудженого окружним судом в Самборі на 3 роки в'язниці за знищення портрету президента Польщі й державної емблеми в сільській школі. Обвинувачений долазував, що він невинний, але засудження за дійсною школою його обставини й це рішення про присуд. Апеляційний суд у Львові вирішив, що такий доказ вини не вистарчає й Д-р Гайдучевича звільнив. Борозна д-р В. Старосольський.

ЖОВКВИЩИНА ДЛЯ РІДНОЇ ШКОЛИ

В Жовківщині поклик Головної Управи РШ до організування внутрішньої організації не пройшов безслідно. Доказом заінтересування та прихильності може бути нарада делегатів судового повіту Жовків. Народа відбулася в домі Рідної Школи для 16-го лютого ц. р. при участі 54 учасників (з того поперех 40 з сестри) під проводом голови Повітового Кружка РШ, адв. д-ра Івана Романюка.

По промові представника виголосив делегат Головної Управи гр. Лев Ясінчук загальний реферат, що тривав 55 хвилин. У дискусії забирали голос 8 бесідників, порушуючи з прихильності ідеологічні й практичні справи. Особливо замітний був голос українських жінок. Голова філії Союзу Українок, п. Пеленська звертала свої слова до прихильних і неприхильних жінок, щоб вони своїм великим спонукуючи й мушкетер до участі в позитивній тимчасовій, що Рідна Школа не витягає руки по жертву, але організує зворотню поміч. «Коли це правда, говорива бесідниця ця, що жінка підтримує родинну хату за 3 вугли, то нехай підтримає за 3 вугли й народною хату, якою є Рідна Школа». Це правда — говорива вона — що панує криза, але на забаву, на всякі оплати встаети десь добуваємо. Зрештою — в такому ділі треба дечим і пожертвувати, відмовляючись собі не одного. Коли при інших оплатах служимо приказів і примусу, то в цьому випадку послухаймо голосу нашої совісті».

Звергя виголосив гр. Л. Ясінчук другий реферат про діточі садки. Прихильні обговорювали докладно з завданнями цієї установи, способом її організації та фінансуванню.

На внесок п. Потерейківної делегати прийняли одностайно оці резолюції:

1) Зібрані для 16-ого лютого 1934 р. на нараді представники Жовківщини витягнули розписання Головної Управою РШ з дня 1-ого лютого 1934 р. внутрішньої організації Рідної Школи в сумі 250.000 зол., як крок незвичайно доцільний, врятує, що здійснення позички звільнить наше Т-во від зайвих турбот про його матеріальний стан і дасть йому змогу розвинути свої завдання на найширшіх кругах української молоді.

2) Зібрані представники врятує, що в українському народі найдеться напевно ця живуча сила, яка дасть змогу бажану суму зібрати маніфестаційно в найкоротшому часі та заклякноту від себе всі українські інституції, підприємства й загалом усіх українських громадян жовківського повіту підтримати це діло якнайкраще морально й матеріально при допомозі підписки і готівкової влати прикладних сум.

3) Щоби доказати заінтересуванняцією справою широкі верстви повіту, зібрані

представники зобов'язуються потворити негайно, а найдалше до 25-ого лютого ц. р. на своїх організаційних областях окремі Радові Кошівці Позички Рідної Школи за участю представників церкви, місцевих товариств та впливових і метьких діточок і діточок.

4) Зібрані представники Жовківщини визнають konieczну потребу перевести в найкоротшому часі на області повіту організацію Кружків РШ, тих національних організацій, які своєю діяльністю мають будувати основи для кращої будучини українського народу. Зібрані закликають усі існуючі Кружки РШ до живої видатної діяльності в напрямі освідомлення старших, а головною молоді, при допомозі організації діточих бібліотек, діточих садків, пописів дітей і позашкільної освіти.

По гарячому кінцевому слові д-ра Романюка розійшлися делегати в піднесеному настрою з постановою: поставити Рідну Школу на твердий ґрунт і вилити її духа використати для своїх місцевостей. Можна надіятися, що й друга частина повіту, яку об'єднує Пов. Кружок у Мостках вел. у найближчому часі поставити у повіті якдія справу Рідної Школи.

РІДНОШКОЛЬНА НАРАДА

В Заліцках, пов. Зборів, відбулася у неділю 11-го лютого 1934 р. в селі Кружка «Рідної Школи» рідношкольня нарада. Зійшло велике число зацікавлених тим справами з сіл Залозеччини, де є Кружки «Рідної Школи» і з тих сіл, що в них йдуть заходи над заснуванням таких рідношкольніх товариств. Не бракувало тек свідоміших людей і з самого містечка та Гайв. Усіх було більше, як сто осіб.

Ріжні рідношкольня справи обговорювали. Директор приватної народної школи «Рідної Школи» зі Зборова п. Рій і урядничка Повітового Кружка «Р. Школи» зі Зборова п. Марія Тершаковець. Виповідав свої гадки також дехто з присутніх, коли почалася дискусія над порушеними справами. Був теж відіт п. Дзюбинського. З перебігу наради стало всім ясно, що й Залозеччина починає будитися та горнунуть до рідношкольніх справ не зражувачись заборонами. Наприклад в присілку Петрівці в селі Залозіжжю вже третій раз вислали громадянське згошення до староста (в селі Білоголіві дало старосту теж рази заборону, а в селі Мидльній теж заборонили, але вже пороблені старання таки добилися того, що законом дозволене). Останніми часами є теж перепони у влаштуванні театральних вистав, концертів, чи вечерини або інших імпрес, що їх бажалоту влаштувати «Просвіті», Кружкам «Рідної Школи», або й інші товариства.

Національним гимном «Ще не вмерла України» закінчено нараду. Осип Рідний.

ЯКІВ ЩОГОЛІВ

В річницю уродив

Тому сто десять літ, 1824-го року в Дятинці, харківській губернії, вродився український поет Яків Щоголів. Учився в Харкові. Скінчивши університет, 1848-ого року поступив на державну службу, на якій прослужив шість літ. Потім перейшов в харківську городську думу. Тут залишився до 1880-го року. Помер 1896-го року в Харкові.

Писати став ще в гімназії. Перші вірші надрукував в «Молодику» Белького 1843-ого року. Зражений критикою Белькиного замов на якийсь час. Опісля вступив знову у Кулішевій «Хаті». 1853-ого року видав у Харкові збірник «Ворскла». В тому збірнику помітив Щоголова 65 ще надрукованих віршів. 1898-го року вийшов другий збірник Щоголова «Ся-бошанщина».

Яків Щоголів цікавий поет і громадянин. Його погляді протинародницькі. Він ідеалізує гетьманщину.

В перших його віршах почувається романтичні тона, в пізніших славний реалізм, а скрізь шире чути, дуже гарно майже і легкий, рівний, несудячий вірш. Кудиш каже про нього в «Хаті»: «Щоголів має у своєму голосі щось правдолюбне, якусь власну повагу і красу, котрі в ньому є в пісні народній не покажеш, ні в Шевченкових віршах не доглядати, не чуєш же добро він собі присвоїв, а своїм власним даром нас чарує».

Ефремів так характеризує Щоголова: «Не був з нього завзятий борець, ні нахвненний пророк, ні навіть сатирик, що гострим словом картає вади людські. Це просто спокійний обсерватор, що пригадується до життя і занісе свої спостереження, з погляду спокійно, навіть холодно, а встаети у читача іноді морозі каде поза сніговою від тих ніби спокійних малюнків».

Про Щоголова писали: Петров в «Очерках укр. літ. XIX ст.», Огоновський в «Історії української літератури» і Ефремів в «Історії українського письменства». Крім цього — «Кієвська Старина», 1894 (Ворскла) і «Літ.-Наук. Вістник», 1898. Вибір віршів Щоголова поданий у «Віку», том I і в «Українській Музі».

До найкращих віршів Щоголова належать: «Діборва», «Покійнутий хутір», «Берідні», «Чумаки», «Гей у мене був коняка», «Хортинця» і «Неводка».

НОВІ ВИДАННЯ

«Ідеологія кооперації». Вибір з кооперативного письменства. Впорядкували: Др. Карло Коберський і Вит. Левницький. Львів, 1934. Вибліотека Респ. Союзу Українських Кооператив, ч. 26. Ст. 108 вел. вісімків. Ціна 2 ал. «Ніжкє перерадіанна чужих думок не заступить оригіналу; тимбільше це має значіння в теорії кооп. руху», пишуть впорядки книжки у передньому слові. «Тому редакція «Коопер. Республіки» поставила собі завдання дати вибір з оригінальних писань визначних теоретиків кооп. руху». В книжці подані віршкі з Роберта Овена, Шарля Фур'є, Вільяма Кінга, Маніфесту Рочдальських Піонерів, з Девона Леджю-а, Джона Голлока, Дж. Ресселя, Шарля Жіда, М. Ів. Туган-Барановського, Й. Фр. Шерр, Рабіндраната Тагоре, Е. Грінфельда, В. Тотоміянца, Дж. Ворбаса, Г. Фосера, Г. Шуальє-Деліча, С. І. В. Веббів, Августа Міллера, Люї Брентана, Ф. Штавдінгера, Ери. Посассона, Е. Курватовського, Костя Павликівського, А. Іль'єчка (Жука), К. Кюберського.

В «Закінченню» зроблено спробу систематично упорядкувати думки авторів і звести їх до кількох основних спільних думок.

До книжки додані: річний показник змісту і показник статей за авторами. Такої книжки-читачки в нас ще не було. «Ідеологія кооперації» повинна бути в руках кожного кооператора і взагалі кожного українця, що цікавиться кооперативним рухом.

«Дзвіник», літературно-науковий журнал. Ч. 1-2. 1934. Львів. Зміст: В. Пачовський. Листинська бітва. — Ю. С. Лепкий. Із «казки могого життя». — Ю. С. Кольоміна. — Г. Костельник. Пар над сонячниками. — У. Самчук. Воляни. — Г. М. З відраження катол. думки у світовій літературі. — С. Липиневич. На українському Парнасі. — Н. Кочубей. Спроба оформлення синтезу сучасного. — В. Кучабський. Українська державна путь. — 3 преса. — Хроніка. — Рецензія. — Нові книжки.

Нова Сибіа. Вістник Філії «Сільського Господаря» в Луцьку, II-ий рік. Ч. 2 (5). Гіна 5 гр.

УЧІТЕСЯ, БРАТИ МОІ..

Мученик за народню справу

Літом 1933-го року принесли бу-магоги, тим більше товпі подобалися. Поважніша інтелігенція (як от Ефремів) усувалася, а г. п. спіхали на другий плян. На мітингах виступали головні жиди і ріжні недочки. Пізніше я ще нераз стрічався в Чикаленків з Ефремовом і ми нераз багато розмовляли. Чикаленки дуже любили і поважали Ефремова. Будучи візником земської пошти часто вівся я моїм візком Ефремова зі стації в Коношівку до Чикаленків. Я передплачував «Нову Радю», де писав свої статті Ефремів. Раз запросили мене Чикаленки на обід. Було те літом 1917-го року. В Чикаленків було тоді родинне свято: вернув сив Петро з німецького поїзду аж через Францію, вернула дочка Галя зі Сибіру, де була на заслання. За обідом було багато бесіди про ріжкі справи в Галичині. Всі присутні говорили багато про галицьких діячів, що були інтерновані в Росії і на Сибірі. Особливо згадували і журнилися долею Митрополита Андрия Шептицького, д-р Ст. Федака, д-ра К. Паньківського, д-ра В. Охримовича, о. шамб. Юр'я і багато інших! Гості розпитували мене широко про українське життя в Галичині до війни: про Січ, Со-

магоги, тим більше товпі подобалися. Поважніша інтелігенція (як от Ефремів) усувалася, а г. п. спіхали на другий плян. На мітингах виступали головні жиди і ріжні недочки. Пізніше я ще нераз стрічався в Чикаленків з Ефремовом і ми нераз багато розмовляли. Чикаленки дуже любили і поважали Ефремова. Будучи візником земської пошти часто вівся я моїм візком Ефремова зі стації в Коношівку до Чикаленків. Я передплачував «Нову Радю», де писав свої статті Ефремів. Раз запросили мене Чикаленки на обід. Було те літом 1917-го року. В Чикаленків було тоді родинне свято: вернув сив Петро з німецького поїзду аж через Францію, вернула дочка Галя зі Сибіру, де була на заслання. За обідом було багато бесіди про ріжкі справи в Галичині. Всі присутні говорили багато про галицьких діячів, що були інтерновані в Росії і на Сибірі. Особливо згадували і журнилися долею Митрополита Андрия Шептицького, д-р Ст. Федака, д-ра К. Паньківського, д-ра В. Охримовича, о. шамб. Юр'я і багато інших! Гості розпитували мене широко про українське життя в Галичині до війни: про Січ, Со-

магоги, тим більше товпі подобалися. Поважніша інтелігенція (як от Ефремів) усувалася, а г. п. спіхали на другий плян. На мітингах виступали головні жиди і ріжні недочки. Пізніше я ще нераз стрічався в Чикаленків з Ефремовом і ми нераз багато розмовляли. Чикаленки дуже любили і поважали Ефремова. Будучи візником земської пошти часто вівся я моїм візком Ефремова зі стації в Коношівку до Чикаленків. Я передплачував «Нову Радю», де писав свої статті Ефремів. Раз запросили мене Чикаленки на обід. Було те літом 1917-го року. В Чикаленків було тоді родинне свято: вернув сив Петро з німецького поїзду аж через Францію, вернула дочка Галя зі Сибіру, де була на заслання. За обідом було багато бесіди про ріжкі справи в Галичині. Всі присутні говорили багато про галицьких діячів, що були інтерновані в Росії і на Сибірі. Особливо згадували і журнилися долею Митрополита Андрия Шептицького, д-р Ст. Федака, д-ра К. Паньківського, д-ра В. Охримовича, о. шамб. Юр'я і багато інших! Гості розпитували мене широко про українське життя в Галичині до війни: про Січ, Со-

магоги, тим більше товпі подобалися. Поважніша інтелігенція (як от Ефремів) усувалася, а г. п. спіхали на другий плян. На мітингах виступали головні жиди і ріжні недочки. Пізніше я ще нераз стрічався в Чикаленків з Ефремовом і ми нераз багато розмовляли. Чикаленки дуже любили і поважали Ефремова. Будучи візником земської пошти часто вівся я моїм візком Ефремова зі стації в Коношівку до Чикаленків. Я передплачував «Нову Радю», де писав свої статті Ефремів. Раз запросили мене Чикаленки на обід. Було те літом 1917-го року. В Чикаленків було тоді родинне свято: вернув сив Петро з німецького поїзду аж через Францію, вернула дочка Галя зі Сибіру, де була на заслання. За обідом було багато бесіди про ріжкі справи в Галичині. Всі присутні говорили багато про галицьких діячів, що були інтерновані в Росії і на Сибірі. Особливо згадували і журнилися долею Митрополита Андрия Шептицького, д-р Ст. Федака, д-ра К. Паньківського, д-ра В. Охримовича, о. шамб. Юр'я і багато інших! Гості розпитували мене широко про українське життя в Галичині до війни: про Січ, Со-

магоги, тим більше товпі подобалися. Поважніша інтелігенція (як от Ефремів) усувалася, а г. п. спіхали на другий плян. На мітингах виступали головні жиди і ріжні недочки. Пізніше я ще нераз стрічався в Чикаленків з Ефремовом і ми нераз багато розмовляли. Чикаленки дуже любили і поважали Ефремова. Будучи візником земської пошти часто вівся я моїм візком Ефремова зі стації в Коношівку до Чикаленків. Я передплачував «Нову Радю», де писав свої статті Ефремів. Раз запросили мене Чикаленки на обід. Було те літом 1917-го року. В Чикаленків було тоді родинне свято: вернув сив Петро з німецького поїзду аж через Францію, вернула дочка Галя зі Сибіру, де була на заслання. За обідом було багато бесіди про ріжкі справи в Галичині. Всі присутні говорили багато про галицьких діячів, що були інтерновані в Росії і на Сибірі. Особливо згадували і журнилися долею Митрополита Андрия Шептицького, д-р Ст. Федака, д-ра К. Паньківського, д-ра В. Охримовича, о. шамб. Юр'я і багато інших! Гості розпитували мене широко про українське життя в Галичині до війни: про Січ, Со-

магоги, тим більше товпі подобалися. Поважніша інтелігенція (як от Ефремів) усувалася, а г. п. спіхали на другий плян. На мітингах виступали головні жиди і ріжні недочки. Пізніше я ще нераз стрічався в Чикаленків з Ефремовом і ми нераз багато розмовляли. Чикаленки дуже любили і поважали Ефремова. Будучи візником земської пошти часто вівся я моїм візком Ефремова зі стації в Коношівку до Чикаленків. Я передплачував «Нову Радю», де писав свої статті Ефремів. Раз запросили мене Чикаленки на обід. Було те літом 1917-го року. В Чикаленків було тоді родинне свято: вернув сив Петро з німецького поїзду аж через Францію, вернула дочка Галя зі Сибіру, де була на заслання. За обідом було багато бесіди про ріжкі справи в Галичині. Всі присутні говорили багато про галицьких діячів, що були інтерновані в Росії і на Сибірі. Особливо згадували і журнилися долею Митрополита Андрия Шептицького, д-р Ст. Федака, д-ра К. Паньківського, д-ра В. Охримовича, о. шамб. Юр'я і багато інших! Гості розпитували мене широко про українське життя в Галичині до війни: про Січ, Со-

магоги, тим більше товпі подобалися. Поважніша інтелігенція (як от Ефремів) усувалася, а г. п. спіхали на другий плян. На мітингах виступали головні жиди і ріжні недочки. Пізніше я ще нераз стрічався в Чикаленків з Ефремовом і ми нераз багато розмовляли. Чикаленки дуже любили і поважали Ефремова. Будучи візником земської пошти часто вівся я моїм візком Ефремова зі стації в Коношівку до Чикаленків. Я передплачував «Нову Радю», де писав свої статті Ефремів. Раз запросили мене Чикаленки на обід. Було те літом 1917-го року. В Чикаленків було тоді родинне свято: вернув сив Петро з німецького поїзду аж через Францію, вернула дочка Галя зі Сибіру, де була на заслання. За обідом було багато бесіди про ріжкі справи в Галичині. Всі присутні говорили багато про галицьких діячів, що були інтерновані в Росії і на Сибірі. Особливо згадували і журнилися долею Митрополита Андрия Шептицького, д-р Ст. Федака, д-ра К. Паньківського, д-ра В. Охримовича, о. шамб. Юр'я і багато інших! Гості розпитували мене широко про українське життя в Галичині до війни: про Січ, Со-

магоги, тим більше товпі подобалися. Поважніша інтелігенція (як от Ефремів) усувалася, а г. п. спіхали на другий плян. На мітингах виступали головні жиди і ріжні недочки. Пізніше я ще нераз стрічався в Чикаленків з Ефремовом і ми нераз багато розмовляли. Чикаленки дуже любили і поважали Ефремова. Будучи візником земської пошти часто вівся я моїм візком Ефремова зі стації в Коношівку до Чикаленків. Я передплачував «Нову Радю», де писав свої статті Ефремів. Раз запросили мене Чикаленки на обід. Було те літом 1917-го року. В Чикаленків було тоді родинне свято: вернув сив Петро з німецького поїзду аж через Францію, вернула дочка Галя зі Сибіру, де була на заслання. За обідом було багато бесіди про ріжкі справи в Галичині. Всі присутні говорили багато про галицьких діячів, що були інтерновані в Росії і на Сибірі. Особливо згадували і журнилися долею Митрополита Андрия Шептицького, д-р Ст. Федака, д-ра К. Паньківського, д-ра В. Охримовича, о. шамб. Юр'я і багато інших! Гості розпитували мене широко про українське життя в Галичині до війни: про Січ, Со-

магоги, тим більше товпі подобалися. Поважніша інтелігенція (як от Ефремів) усувалася, а г. п. спіхали на другий плян. На мітингах виступали головні жиди і ріжні недочки. Пізніше я ще нераз стрічався в Чикаленків з Ефремовом і ми нераз багато розмовляли. Чикаленки дуже любили і поважали Ефремова. Будучи візником земської пошти часто вівся я моїм візком Ефремова зі стації в Коношівку до Чикаленків. Я передплачував «Нову Радю», де писав свої статті Ефремів. Раз запросили мене Чикаленки на обід. Було те літом 1917-го року. В Чикаленків було тоді родинне свято: вернув сив Петро з німецького поїзду аж через Францію, вернула дочка Галя зі Сибіру, де була на заслання. За обідом було багато бесіди про ріжкі справи в Галичині. Всі присутні говорили багато про галицьких діячів, що були інтерновані в Росії і на Сибірі. Особливо згадували і журнилися долею Митрополита Андрия Шептицького, д-р Ст. Федака, д-ра К. Паньківського, д-ра В. Охримовича, о. шамб. Юр'я і багато інших! Гості розпитували мене широко про українське життя в Галичині до війни: про Січ, Со-

магоги, тим більше товпі подобалися. Поважніша інтелігенція (як от Ефремів) усувалася, а г. п. спіхали на другий плян. На мітингах виступали головні жиди і ріжні недочки. Пізніше я ще нераз стрічався в Чикаленків з Ефремовом і ми нераз багато розмовляли. Чикаленки дуже любили і поважали Ефремова. Будучи візником земської пошти часто вівся я моїм візком Ефремова зі стації в Коношівку до Чикаленків. Я передплачував «Нову Радю», де писав свої статті Ефремів. Раз запросили мене Чикаленки на обід. Було те літом 1917-го року. В Чикаленків було тоді родинне свято: вернув сив Петро з німецького поїзду аж через Францію, вернула дочка Галя зі Сибіру, де була на заслання. За обідом було багато бесіди про ріжкі справи в Галичині. Всі присутні говорили багато про галицьких діячів, що були інтерновані в Росії і на Сибірі. Особливо згадували і журнилися долею Митрополита Андрия Шептицького, д-р Ст. Федака, д-ра К. Паньківського, д-ра В. Охримовича, о. шамб. Юр'я і багато інших! Гості розпитували мене широко про українське життя в Галичині до війни: про Січ, Со-

магоги, тим більше товпі подобалися. Поважніша інтелігенція (як от Ефремів) усувалася, а г. п. спіхали на другий плян. На мітингах виступали головні жиди і ріжні недочки. Пізніше я ще нераз стрічався в Чикаленків з Ефремовом і ми нераз багато розмовляли. Чикаленки дуже любили і поважали Ефремова. Будучи візником земської пошти часто вівся я моїм візком Ефремова зі стації в Коношівку до Чикаленків. Я передплачував «Нову Радю», де писав свої статті Ефремів. Раз запросили мене Чикаленки на обід. Було те літом 1917-го року. В Чикаленків було тоді родинне свято: вернув сив Петро з німецького поїзду аж через Францію, вернула дочка Галя зі Сибіру, де була на заслання. За обідом було багато бесіди про ріжкі справи в Галичині. Всі присутні говорили багато про галицьких діячів, що були інтерновані в Росії і на Сибірі. Особливо згадували і журнилися долею Митрополита Андрия Шептицького, д-р Ст. Федака, д-ра К. Паньківського, д-ра В. Охримовича, о. шамб. Юр'я і багато інших! Гості розпитували мене широко про українське життя в Галичині до війни: про Січ, Со-

магоги, тим більше товпі подобалися. Поважніша інтелігенція (як от Ефремів) усувалася, а г. п. спіхали на другий плян. На мітингах виступали головні жиди і ріжні недочки. Пізніше я ще нераз стрічався в Чикаленків з Ефремовом і ми нераз багато розмовляли. Чикаленки дуже любили і поважали Ефремова. Будучи візником земської пошти часто вівся я моїм візком Ефремова зі стації в Коношівку до Чикаленків. Я передплачував «Нову Радю», де писав свої статті Ефремів. Раз запросили мене Чикаленки на обід. Було те літом 1917-го року. В Чикаленків було тоді родинне свято: вернув сив Петро з німецького поїзду аж через Францію, вернула дочка Галя зі Сибіру, де була на заслання. За обідом було багато бесіди про ріжкі справи в Галичині. Всі присутні говорили багато про галицьких діячів, що були інтерновані в Росії і на Сибірі. Особливо згадували і журнилися долею Митрополита Андрия Шептицького, д-р Ст. Федака, д-ра К. Паньківського, д-ра В. Охримовича, о. шамб. Юр'я і багато інших! Гості розпитували мене широко про українське життя в Галичині до війни: про Січ, Со-

магоги, тим більше товпі подобалися. Поважніша інтелігенція (як от Ефремів) усувалася, а г. п. спіхали на другий плян. На мітингах виступали головні жиди і ріжні недочки. Пізніше я ще нераз стрічався в Чикаленків з Ефремовом і ми нераз багато розмовляли. Чикаленки дуже любили і поважали Ефремова. Будучи візником земської пошти часто вівся я моїм візком Ефремова зі стації в Коношівку до Чикаленків. Я передплачував «Нову Радю», де писав свої статті Ефремів. Раз запросили мене Чикаленки на обід. Було те літом 1917-го року. В Чикаленків було тоді родинне свято: вернув сив Петро з німецького поїзду аж через Францію, вернула дочка Галя зі Сибіру, де була на заслання. За обідом було багато бесіди про ріжкі справи в Галичині. Всі присутні говорили багато про галицьких діячів, що були інтерновані в Росії і на Сибірі. Особливо згадували і журнилися долею Митрополита Андрия Шептицького, д-р Ст. Федака, д-ра К. Паньківського, д-ра В. Охримовича, о. шамб. Юр'я і багато інших! Гості розпитували мене широко про українське життя в Галичині до війни: про Січ, Со-

магоги, тим більше товпі подобалися. Поважніша інтелігенція (як от Ефремів) усувалася, а г. п. спіхали на другий плян. На мітингах виступали головні жиди і ріжні недочки. Пізніше я ще нераз стрічався в Чикаленків з Ефремовом і ми нераз багато розмовляли. Чикаленки дуже любили і поважали Ефремова. Будучи візником земської пошти часто вівся я моїм візком Ефремова зі стації в Коношівку до Чикаленків. Я передплачував «Нову Радю», де писав свої статті Ефремів. Раз запросили мене Чикаленки на обід. Було те літом 1917-го року. В Чикаленків було тоді родинне свято: вернув сив Петро з німецького поїзду аж через Францію, вернула дочка Галя зі Сибіру, де була на заслання. За обідом було багато бесіди про ріжкі справи в Галичині. Всі присутні говорили багато про галицьких діячів, що були інтерновані в Росії і на Сибірі. Особливо згадували і журнилися долею Митрополита Андрия Шептицького, д-р Ст. Федака, д-ра К. Паньківського, д-ра В. Охримовича, о. шамб. Юр'я і багато інших! Гості розпитували мене широко про українське життя в Галичині до війни: про Січ, Со-

магоги, тим більше товпі подобалися. Поважніша інтелігенція (як от Ефремів) усувалася, а г. п. спіхали на другий плян. На мітингах виступали головні жиди і ріжні недочки. Пізніше я ще нераз стрічався в Чикаленків з Ефремовом і ми нераз багато розмовляли. Чикаленки дуже любили і поважали Ефремова. Будучи візником земської пошти часто вівся я моїм візком Ефремова зі стації в Коношівку до Чикаленків